

[Vagn Bro.]

række andre tilfælde, at der er tale om spørgsmål, som vi meget nøje må undersøge. Retsplejen og politibehandlingen må jo være ens her i landet, og selvom jeg ved, at den kollega, der som politimester administrerer en by og et landdistrikt, vil bestræbe sig i størst mulig grad på at behandle distrikterne lige, vil jeg alligevel mene, at hvis vi sammenlægger landets trediestørste by, Odense, og et mindre landdistrikt, kan dette landdistrikts beboere meget vel få det indtryk, at det bliver, om jeg så må sige, et appendix — også bortset fra det rent politimæssige. Når landdistriktet så samtidig omfatter et så stort område, at det er større end adskillige politikredse med en købstad, forstår jeg, at den højtærede justitsminister har undladt at stille forslag om sammenlægningen og altså på en måde erkendt dette synspunkts rigtighed. Men lignende synspunkter kan måske gælde andre steder — jeg skal blot nævne et forhold som det ovre ved Horsens; enkelthederne kan vi imidlertid drøfte i udvalget.

Jeg kan slutte med at sige, at der er tre hensyn i denne sag, som vi efter min mening må stille lige; der er det rent retslige, det retstekniske, og der er hensynet til besparelser og til befolkningens tarv, og dette sidste hensyn vil efter min mening blive jo væsentligere, jo færre besparelser der kan indvindes. Er det således, at man i en vanskelig tid kan indvinde betydelige beløb, kan jeg forstå, at man må sige til befolkningen: I skal på en anden måde få en god betjening. Men hvis besparelserne bliver ringe, vil jeg tro, at af de tre hensyn vil hensynet til befolkningen komme til at veje mest.

Thestrup: Ved behandlingen for et år siden af forslaget om oprettelse af nye dommerembeder i Hørsholm og et par andre steder og nedlæggelse af dommerembedet i Rødning gjorde jeg nogle principielle bemærkninger om dommerembeders størrelse. Disse bemærkninger, der findes på sp. 3239—44 i folketingstidende for 1953—54, kan

jeg kort sammenfatte derhen, at dommerembederne bør være af en sådan størrelse, at det egentlige dommerarbejde, altså arbejdet i retten og tilsynet med embedets øvrige forretninger, optager en dommers fulde arbejdskraft, og de må på den anden side ikke være større, end at det egentlige dommerarbejde i embedet kan overkommes af dommeren alene. Befolkningen har nemlig i henhold til grundloven krav på, at deres retssager behandles af en dommer, der har den dommerne i grundloven tilsikrede uafhængighed af statsmagten. Derfor kom jeg til den samme slutning, som dommeruddannelsesudvalget var kommet til, at en retskreds normalt bør have en sådan størrelse, at indbyggerantallet ikke er under 25 000 og ikke over 50 000. Ved den samme lejlighed, hvor det nævnte lovforslag behandlede for et år siden, var der flere af ordførerne, der henstillede til ministeren at fremsætte en samlet plan over, hvor der af disse grunde burde finde en deling af retskredse sted, og hvor retskredse skulle lægges sammen, og samtidig henstillede vi, at spørgsmålet om bedre arrondering af retskredsene måtte blive taget op til behandling her i tinget.

Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for det foreliggende lovforslag vedrørende retskredsene. Såvidt jeg kan se, er de principper, jeg har nævnt, i det store og hele fulgt. Det er ikke her ved første behandling rimeligt at komme ind på enkelthederne i inddelingen, og jeg skal heller ikke gøre det — bortset fra at jeg vil rette en speciel tak til den højtærede justitsminister, fordi han har taget så vidtgående hensyn, som sket er, til de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen her i tinget under finanslovdebatten gjorde om opdelingen af Københavns amts nordre og Københavns amts søndre birk i en række dommerembeder.

Jeg kan give tilslutning til en række betragtninger, der er fremsat i bemærkningerne til lovforslaget om retskredsinddelingen. Jeg tror, det er rigtigt, som ministeren